

Sygn. akt I ACa 1719/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Depczyński

Sędziowie: SA Hanna Rojewska (spr.)

del. SO Jacek Pasikowski

Protokolant: stażysta Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko (...) **w B.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 sierpnia 2014 r. sygn. akt I Cgg 3/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od M. K. na rzecz (...)**

w B. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1719/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2014 roku, wydanym w sprawie z powództwa M. K. przeciwko (...) S.A. Kopalnia (...) w B. o przywrócenie stanu poprzedniego bądź zapłatę, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo (pkt.1) i nie obciążył powódki kosztami procesu (pkt.2).

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, z których wynika, że właścicielką nieruchomości położonej w O. nr 18, pow. B., na podstawie umowy darowizny z dnia 7 sierpnia 2009 r. jest M. K. (rep. A nr. 5417/2009 akta sprawy IC Gg 1/10).

Nieruchomość jest ogrodzona, zabudowana budynkiem mieszkalnym i budynkami inwentarskimi - budynek obory i stodoła. Budynki nie były zabezpieczane w trakcie budowy na wpływy górnicze z uwagi na brak takiego wskazania w warunkach zabudowy.

Nieruchomość będąca własnością M. K. położona jest w obszarze i terenie górniczym ustanowionym dla (...) i (...), na którym koncesję na wydobywanie węgla posiada pozwany.

Przedstawiciel małoletniej wówczas powódki J. K. składał w 2000 r. wniosek o naprawę uszkodzeń lokalu mieszkalnego gospodarczego.

W dniu 26 kwietnia 2000 roku przeprowadzono wizję lokalną. Podczas wizji stwierdzono wówczas pionowe zarysowania na ścianie szczytowej budynku mieszkalnego i tworzenie się dylatacji pomiędzy gankiem, a budynkiem. Na budynku inwentarskim stwierdzono pęknięcia - pionowe na poziomie poddasza.

W dniu 19 czerwca 2002 roku (...) S.A. zawarła ugodę na naprawę tych szkód z dziadkami powódki C. i S. K., którzy zobowiązali się do naprawy uszkodzeń w budynku mieszkalnym i inwentarskim, a (...) S.A. do 14 dni miała wypłacić wynagrodzenie w kwocie 1.000 złotych. Napraw nie dokonano. Część pęknięć została zamalowana.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 17 października 2011 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie I C. 1/10 oddalił powództwo M. K. przeciwko (...) S.A o odszkodowanie z tytułu szkody górniczej związanej ze wstrząsem sejsmicznym z dnia 22 stycznia 2010 roku - uznając, iż brak jest związku przyczynowego między w/w zdarzeniem a uszkodzeniami występującymi w budynkach mieszkalnych, gospodarczych oraz ogrodzeniu nieruchomości powódki.

Początkowo roszczenie niniejszego pozwu oparte było o żądanie naprawienia szkody związanej ze wstrząsem z dnia 22 stycznia 2010 roku. Ostatecznie jednak powódka wskazała, iż występujące u niej uszkodzenia wynikały z kolejnego wstrząsu sejsmicznego z dnia 12 kwietnia 2014 roku.

Biegły z zakresu górnictwa i geologii J. M. (1) powołany w sprawie zastosował dwie alternatywne metody badawcze celem ustalenia ewentualnego związku pomiędzy wstrząsem górniczym z 12 kwietnia 2012 roku i 25 listopada 2011 roku, a uszkodzeniami na nieruchomości powódki.

Pierwsza metoda - według kryteriów skali (...) 64, która przypisuje poszczególnym stopniom intensywności drgań możliwe skutki w zabudowie, środowisku geologicznym oraz wpływ na ludzi. Stopnie intensywności drgań są w tej skali skorelowane z przyspieszeniami drgań gruntu.

Według kryteriów skali (...) 64 zabudowania powódki należy zaliczyć do grupy B (średnia trwałość). Obliczone przyspieszenie drgań gruntu klasyfikuje oddziaływania do dolnego zakresu V stopnia intensywności. Według kryteriów skali (...)64, wstrząsy; o energii $2,5 E + 9$ [J], zaistniały w dniu 15.12.2011 r. oraz o energii $1,82 E + 9$ [J], zaistniały w dniu 12.04.2012r. nie powinny spowodować uszkodzeń zabudowań powódki.

Druga metoda - według kryteriów Górniczej Skali Intensywności G., która określa wpływ wstrząsów na powierzchnię. Skala wyróżnia cztery stopnie, dla których opisano wpływ oddziaływania wstrząsów górniczych w budynkach i liniowych obiektach infrastruktury podziemnej oraz intensywność odczuwania drgań przez ludzi i uciążliwość użytkowania obiektów budowlanych, w korelacji z parametrami drgań.

Przekroczenie granicy stopnia szkodliwości oznacza, że opisane skutki mogą wystąpić ale nie muszą.

Dla przyjętych współrzędnych (parametrów) wstrząsu, jego oddziaływanie można zlokalizować w stopniu 0, tzn. według na granicy pomiędzy stopniem 0 i 1, tzn. według kryteriów skali G., wstrząsy; o energii $2,5 E + 9$ [J], zaistniały w dniu 15.12.2011 roku oraz o energii $1,82 E + 9$ [J] zaistniały w dniu 12.04.2012r. nie powinny spowodować uszkodzeń zabudowań powódki.

Dwie alternatywne metody badawcze zastosowane przez biegłego sądowego z zakresu górnictwa i geologii jednoznacznie wykazały brak związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy wstrząsem górniczym z 12 kwietnia 2012 roku, a uszkodzeniami nieruchomości powódki.

Biegły stwierdził, iż szkody jakie powstały w budynku mieszkalnym i gospodarczym powódki, położonym w miejscowości O. (...), nie są związane z ruchem pozwanego przedsiębiorstwa górniczego, a w szczególności ze wstrząsem sejsmicznym, który miał miejsce w dniu 12.04.2012 r. i powstałe uszkodzenia lub ich część, bądź

pogłębienie uszkodzeń, które istniały u powódki nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z powyższym zdarzeniem.

Biegły z zakresu szkód górniczych I. A., który sporządził opinię w sprawie I C. 1/10 stwierdził, że uszkodzenia w budynkach powódki położonych na parceli w O. nr 18 nie pozostają w związku przyczynowym ze wstrząsem górniczym z 22 stycznia 2010 roku.

Część uszkodzeń w budynkach położonych na nieruchomości powódki pozostaje w związku przyczynowym z działalnością górniczą pozwaną, ale zdaniem biegłego uszkodzenia te musiały powstać dawno, a ich początek powstania był jeszcze przed 2000 rokiem (daty nie można ustalić), wynika to z zebranych dokumentów i materiałów - takich jak np. protokół z wizji lokalnej w 2000 roku.

Ponieważ po 2005 r. teren opiniowany można uznać za uspokojony dlatego też uszkodzenia obecnie występujące powstały przed tą datą, tj. przed 2005 r. Ponieważ nigdy nie były naprawione mogą się one powiększać w sposób naturalny pod wpływem czynników atmosferycznych. Duża część stwierdzanych uszkodzeń w przeszłości była zamalowana i w tym miejscu nie nastąpiło odnowienie się spękań.

W budynkach powódki poza uszkodzeniami mogącymi mieć związek z działalnością górniczą pozwaną występują również uszkodzenia będące wynikiem wad budowlanych, wad materiałowych bądź zużyciem technicznym.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd pierwszej instancji podkreślił, że roszczenie powódki wywodzone jest z przepisu art. 91 oraz art. 92 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku- Prawo geologiczne i górnicze (dz.U.05.228.1947). Następnie uznał, iż w przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że w dniu 12 kwietnia 2012 roku doszło do wstrząsu górniczego, związanego z ruchem pozwanego przedsiębiorstwa. Odnosząc się zaś do związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą, Sąd Okręgowy stwierdził, że dwie alternatywne metody badawcze zastosowane przez biegłego sądowego z zakresu górnictwa i geologii jednoznacznie wykazały na brak wpływu wstrząsu górniczego z 12 kwietnia 2012 r., na uszkodzenia nieruchomości powódki.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za szkody w mieniu powódki na skutek wstrząsu górniczego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, co skutkuje oddaleniem powództwa.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. nie obciążając powódki M. K. kosztami procesu, z uwagi na jej trudną sytuację materialną i bytową.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo i zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, w tym:

a) art. 361 § 1 kodeksu cywilnego - „poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że okoliczności przedmiotowej sprawy zostały w całości oddalone przez Sąd pierwszej instancji. Wyrządzona szkoda zostaje w adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym, jaką faktycznie wyrządzono. W takiej sytuacji, prawidłowa wykładnia tego przepisu nakazuje uznać, że wyrządzona szkoda stanowi zdarzenie z którego wyniknęła”;

b) art. 363 § 1 „naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu”.

2. obrazę i naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, w tym:

a) art. 227 w związku z art. 217 § 2 kodeksu postępowania cywilnego - poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych powódki w przedmiotowej sprawie i powoływanie zależnego biegłego sądowego po raz drugi do sporządzenia opinii zależnych (biegły wypowiadał się już w sprawie sygn. akt ICgg 1/10);

b) art. 322 kodeksu postępowania cywilnego - „poprzez nie zastosowanie w sytuacji, gdy było możliwe ścisłe udowodnienie wyrządzonej szkody, a okoliczności sprawy pozwalały na jego zasądzenie”;

c) art. 233 kodeksu postępowania cywilnego - „poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów w sprawie polegającej w szczególności na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego J. M. (1), który okazał się nierzetelny”;

d) art. 233 w związku z art. 278 kodeksu postępowania cywilnego - poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, m.in. niedopuszczenie wniosków dowodowych Zakładu (...) Głównego Instytutu Górnictwa, na okoliczność wywołanego wstrząsu sejsmicznego w dniu 12.04.2012r. Przedłożenie takiej opinii Instytutu Zakładu (...) uprawdopodobniłoby zdarzenie o konsekwencji przyczynowo - skutkowej z dnia 12.04.2012 r.

W następstwie powyższych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, dopuszczenie dowodów oddalonych przez Sąd I Instancji, a co za tym idzie skierowanie sprawy do powtórnego i rzetelnego rozpatrzenia przez Sąd I Instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesowych według norm przypisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o jej oddalenie i oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 5.400 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, przyjmując je za własne i czyniąc je podstawą swojego orzeczenia. Sąd pierwszej instancji, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całościście zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Co więcej w sposób wszechstronny i szczegółowy wskazał, jakie dowody uczynił podstawą swoich ustaleń i rozstrzygnięcia, oraz w sposób spójny i logiczny wskazał przyczyny dokonanej przez siebie oceny materiału dowodowego. Materiał ten - zdaniem Sądu Apelacyjnego - jest pełny i nie wymaga uzupełnienia, o co wnioskuje skarżąca w swej apelacji.

Jednocześnie na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy wywiódł trafne wnioski, znajdujące swoje uzasadnienie w powołanych przepisach prawa.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji powódki zarzutów procesowych należy podkreślić, że nie mógł przede wszystkim odnieść zamierzonego rezultatu zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., którego skarżąca upatruje w dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności w zakresie dowodu z opinii biegłego sądowego J. M., która w ocenie skarżącej jest nierzetelna, a także poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii Zakładu (...) Głównego Instytutu Górnictwa, na okoliczność wstrząsu sejsmicznego z dnia 12 kwietnia 2012 roku i skutków jakie wywołał na jej nieruchomości.

Zaznaczyć należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tym wymogom apelacja powódki nie sprostała, gdyż apelująca nie wykazała tych kryteriów oceny dowodów, którym Sąd pierwszej instancji miałby uchybić. Już z tych względów zarzut ów nie zasługiwał na uwzględnienie.

Niemniej jednak nie sposób zgodzić się z argumentami apelacji dotyczącymi wadliwości opinii sporządzonej przez biegłego inż. J. M.. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 roku, sygn. akt I CKN 1170/98). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego.

W orzecznictwie podkreśla się, iż specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii. W innym wypadku bowiem sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne. Okoliczność, że wnioski wynikające z opinii biegłego nie odpowiadają stronie, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego z tej samej dziedziny (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 639/99, niepubl., z 17 grudnia 1999 r., sygn. akt II UKN 273/99, OSNP 2001/8/284, 18 października 2001 r., sygn. akt IV CKN 478/00, niepubl.).

Sąd Apelacyjny nie znalazł również podstaw do podzielenia tak zastrzeżeń skarżącej co do prawidłowości dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń poczynionych na podstawie kwestionowanej przez powódkę opinii, jak i wydanego postanowienia o odmowie przeprowadzenia dowodu z opinii Zakładu (...) Głównego Instytutu Górnictwa (art. 380 k.p.c.).

Analizując opinię biegłego inż. J. M. stwierdzić należy, że sformułowane w niej wnioski są stanowcze i szczegółowe, jak również odnoszą się w sposób zupełny do zakreślonej przez sąd tezy dowodowej. Jednocześnie stanowiące treść opinii wywody są precyzyjne i dają się w sposób jednoznaczny zinterpretować. Biegły przedstawił alternatywne metody badawcze, które doprowadziły do tych samych wniosków, potwierdzając brak wpływu wstrząsu sejsmicznego z dnia 12.04.2012 roku na uszkodzenia budynków powódki. Wreszcie przedmiotowa opinia pozbawiona jest luk i sprzeczności. Sama okoliczność zatem, że sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne. Potrzeba dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych czy też potrzeba dalszego jej wyjaśnienia może wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Jeżeli zaś sąd uzyskał od biegłego wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 817/73).

Wbrew zatem zarzutom skarżącej, fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, wymagające wiadomości specjalnych, zostały ustalone prawidłowo, bez przekroczenia ram zakreślonych art. 233 k.p.c. Nadto wbrew sugestiom powódki, w opinii wydanej przez biegłego J. M., w jej konkluzji, jednoznacznie stwierdzono, że wstrząs sejsmiczny z dnia 12 kwietnia 2012 roku nie miał żadnego wpływu na uszkodzenia w strukturze budynku, stanowiącego własność M. K..

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zarzuty powódki wobec opinii biegłego J. M. zgłaszane w toku procesu były niezwykle lakoniczne (k.144) oraz (k.151). Opierały się one głównie na zarzucie „zależności biegłego”, jak również okoliczności sporządzenia przez niego opinii w sprawie I C. 1/10. Co więcej powódka wnioskowała o wyłączenie biegłego, lecz jej wniosek nie zyskał aprobaty ze strony Sądu Okręgowego. Ponadto, co istotne, skarżąca nie podniosła żadnych merytorycznych uwag co do wydanej opinii, jej pełnomocnik wprawdzie wskazał, że ma liczne zastrzeżenia co do jej wniosków, jednakże na rozprawie w dniu 29 listopada 2013 roku odmówił ich sprecyzowania z uwagi na brak nagrywania posiedzenia sądowego.

Trafnie uznał sąd meriti, że brak było podstaw do uwzględnienia wniosku powódki o powołanie innego biegłego czy instytutu w sprawie tylko z tego względu, iż biegły wydawał już opinię w sprawie, w której powódka była stroną. O czym była mowa powyżej wniosek pełnomocnika powódki o wyłączenie biegłego został oddalony. W końcu dostrzec należy, że pomimo zobowiązania przez Sąd pierwszej instancji do złożenia w terminie 14 dni wszelkich wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia na podstawie art. 207 k.p.c., pełnomocnik powódki wniósł w określonym terminie jedynie ponownie o zobowiązanie pozwanego do dostarczenia oryginałów dokumentacji Zakładu (...) Głównego Instytutu Górnictwa na okoliczność wywołanego przez pozwanego wstrząsu sejsmicznego w dniu 12 kwietnia 2012 roku (k.201). Wniosek zatem o powołanie innego biegłego z zakresu szkód górniczych złożony dopiero na posiedzeniu w dniu 28 sierpnia 2014 roku zasadnie, jako spóźniony, został przez Sąd pierwszej instancji oddalony.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadne pozostają również zarzuty skarżącej dotyczące rzekomych uchybień na etapie dowodzenia poprzez naruszenie przepisów art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i pominięcie wnioskowanych przez stronę dowodów. Przede wszystkim oddalenie wniosków dowodowych przez Sąd Okręgowy podyktowane było treścią art. 227 k.p.c., który określa przedmiot dowodzenia. Konstatacja tego rodzaju, że przywołany przepis został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę jest uzasadniona dopiero wtedy, gdy zostanie wykazane przez stronę, że sąd przeprowadził dowód bądź na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. akt II PK 47/08, LEX nr 500202; z dnia 14 maja 2008 r., sygn. akt II PK 322/07, LEX nr 491383).

Zdaniem Sądu drugiej instancji oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, jak również oddalenie wniosków o zobowiązanie pozwanego do dostarczenia oryginalnej dokumentacji z Zakładu (...) Głównego Instytutu Górnictwa było prawidłowe. W tym drugim przypadku Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że jego przeprowadzenie na lakonicznie wskazane we wniosku dowodowym okoliczności było bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Nie można tracić z pola widzenia i tego, że skarżąca wnosząc o wystąpienie do Głównego Instytutu Górnictwa Zakładu (...) z prośbą o wypowiedzenie się na temat związku przyczynowego wstrząsu z dnia 12.04.2012 roku z uszkodzeniami jej budynku, powraca do kwestii wstrząsu z dnia 22.01.2010 roku (k. 87) i uszkodzeń jakie – jej zdaniem – wywołał w zabudowaniach, pomijając całkowicie kwestię prawomocnego orzeczenia wydanego w sprawie (...), gdzie zagadnienie związane z tymże wstrząsem było przedmiotem analizy sądów obu instancji. Skarżąca całkowicie pomija to, że w sprawie tej przesądono, że uszkodzenia w budynkach powódki położonych na parceli w O. nr 18 nie pozostają w związku przyczynowym ze wstrząsem górniczym z 22 stycznia 2010 roku.

Odnosząc się natomiast do zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, w ocenie Sądu Apelacyjnego za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 361 k.c. Sąd I instancji słusznie bowiem przyjął, że powódka nie wykazała w przedmiotowej sprawie istnienia związku przyczynowego pomiędzy występowaniem szkód w jej budynkach, a działalnością pozwanej. Zasadnicze znaczenie w tej sprawie ma przy tym opinia geologiczna, która jednoznacznie wskazała, iż wstrząs sejsmiczny z dnia 12 kwietnia 2012 roku, o niewielkiej skali nie mógł oddziaływać na nieruchomość powódki, zaś powstałe uszkodzenia lub ich część, bądź pogłębienie uszkodzeń, które istniały u powódki nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Postępowanie dowodowe wykluczyło zatem, że ma to związek z działalnością pozwanej.

Ubocznie należy przypomnieć, że już w sprawie I C. 1/10 stwierdzono, że choć część uszkodzeń w budynkach położonych na nieruchomości powódki pozostaje w związku przyczynowym z działalnością górniczą pozwanej, to musiały powstać dawno, jeszcze przed 2000 rokiem, natomiast poza uszkodzeniami mogącymi mieć związek z działalnością górniczą pozwanej, w budynkach powódki występują również uszkodzenia będące wynikiem wad budowlanych, wad materiałowych bądź zużyciem technicznym.

Tym samym wobec brak udowodnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem objętym pozwem a szkodą w mieniu powódki bezprzedmiotowym stała się ocena, w jakiej wysokości powódka poniosła szkodę oraz czy przysługuje

jej wybór pomiędzy przywróceniem stanu poprzedniego, a zapłatą stosownego odszkodowania. Nie mógł więc odnieść skutku zarzut uchybienia przepisowi art. 363 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, uznając zarzuty tak naruszenia przepisów prawa procesowego, jak i materialnego za bezzasadne, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do wyników tego postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c., w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie a § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490).